

Nieuwsbrief Ter Meeren

Woonzorgcentrum Ter Meeren

Wolfshaegen 186, 3040 NEERIJSE

info@termeeren.be

016/47 13 51

www.termeeren.be

Extra editie

Corona-tijden door de ogen van een bewoner

“De woonzorgcentra staan de laatste week heel centraal in het nieuws. Elke dag geeft men de cijfers van mensen die overlijden in deze centra, is er nieuws over testen die al of niet afgenomen worden en discussieert men over ‘naar het ziekenhuis brengen of niet?’.

Hoe bekijk en beleef je dit alles vanuit je woning of kamer die je betreft in Ter Meeren na een maand quarantaine ?

Je kijkt met angstogen naar het nieuws op TV en dan denk je ‘Oei, overal zoveel mensen die gestorven zijn of mensen die opgenomen worden in het ziekenhuis. En zo vlak bij! Je wordt angstig. Want je behoort tot de groep van de mensen die zo kwetsbaar is. En je hoort cijfers die elke dag maar oplopen.

Er zijn geen activiteiten in het centrum waardoor je niemand meer ziet, je leeft op een kleine oppervlakte, je hebt geen contact met je familieleden tenzij via de telefoon, het op afstand even zwaaien aan het raam of uitzonderlijk via skype. Je kan er niet onderuit dat in deze omstandigheden de vragen diep in je oprijzen. Vragen waarop niemand kan antwoorden. Waarover je ook niet kan praten of je hart luchten. En je kijkt uit naar de dag dat de deuren weer open gaan en het gewone leven terug herneemt.

Dat is de realiteit vandaag. Wel is er wanneer je naar buiten kijkt, de ontwakende natuur. Het groen dat elke dag wat meer de grauwe boomtakken in kleur zet, de vogels die ijverig hun nest bouwen, een vlinder die voorbij je raam vliegt als teken van jong leven en hoop.

Maar tegelijk is er ook deze geruststelling: Dank zij de strenge veiligheidsmaatregelen, dank zij de inspanningen van directie, administratief personeel, sociale dienst, logistiek, kiné, verpleging en zorgpersoneel en zoveel anderen weet je dat je tot nog toe in veilige handen bent en dat de kleinste kieren afgedekt worden zodat dat piepkleine virusje lekker niet naar binnen kan.

We geloven er in en maken ons sterk. Ik zou willen besluiten met de woorden van de paus die hij uitsprak op paaszaterdag: “ Tutto andrà bene!” Alles komt goed.

Hou moed, hou je sterk en alles komt goed ! “

Bedankt aan Hugo van woning 5 voor deze mooie tekst.

TER MEEREN

WOONZORGNET - DIJLELAND

14 april 2020

We brengen graag wat goed nieuws in deze speciale dagen.

Verantwoordelijke uitgever:
Eddy Devolder
Wolfshaegen 186
3040 Neerijse

Corona-tijden door de ogen van familie

“YOU’LL NEVER WALK ALONE

Eind maart. Stralende lentezon. Zeer weinig verkeer op straat. Dus met de fiets naar Ter Meeren. Koekjes, snoep, gsm en een kaartje in de fietstas.

Een kaartje met lieve woorden: “We missen je, opa. Hopelijk gaat alles goed met jou en kun je goed eten en slapen. Binnenkort kunnen we je weer bezoeken. Als dat alles voorbij is. Nu mogen we niet binnen. We mogen geen virus mee binnen brengen anders kan je ziek worden. Hou je goed. Smak, smak!”

Coronatijd...

Op weg dus. Her en der hangen witte lakens uit een raam, soms met een hartje erop. Een eerbetoon, een ‘dank je wel’ aan de hulpverleners, ONZE hulpverleners, zij die voor opa zorgen.

You’ll never walk alone...

Af en toe staat er ook een beer voor een raam. Een papa met zijn zoontje op de schouders, wijst ernaar. Ze zijn op ‘berenjacht’. De beren tellen om een wandeling wat aangename te laten verlopen. Maar ook om de buurt te leren kennen, enthousiast naar burens te zwaaien, een duimpje op te steken, langs Ter Meeren te wandelen en te zwaaien naar de bewoners achter hun raam. Zwaaien is het nieuwe knuffelen geworden.

You’ll never walk alone..

Zouden opa en de andere bewoners wel weten dat het ‘hier buiten’ ook moeilijk is? Dat we het zo erg vinden om niet op zijn kamer te mogen, dat we onze kleinkinderen enkel zien via video en filmpjes, dat alleen de voedingswinkels open zijn, dat onze reis geannuleerd is, dat de operatie aan de knie is uitgesteld...

Ach, daar wil ik hem niet mee lastig vallen nu! Hoofdzak is dat ik hem even zie en even hoor. Dus sta ik met de gsm aan het oor voor zijn raam druk te gebaren en te articuleren en met het cadeauezakje te zwaaien. Hij lacht, zwaait terug, praat in de gsm. Die combinatie gaat al veel vlotter dan de eerste keer. Zouden we hem toch geen telefoon met whatsapp bezorgen? Hij is wel al even over de 90. Misschien lukt het toch om het te leren.

Er komen nog bezoekers aan; pakje in de hand, telefoon in aanslag, uitkijkend of het gordijn voor het raam van hun familielid opengeschoven is.

You’ll never walk alone...

We zijn uitgepraat en uitgezwaaid, opa en ik. Hij weet dat er een pakje op komst is. Ik stap naar de ingang, naar ‘het sas’. Dat voelt verlaten, onpersoonlijk. Er hangen kaarten met informatie, veel informatie. Even lezen wat erbij gekomen is. Het zakje moet in een van de vakjes van de open kast geplaatst worden en zal worden opgehaald door een medewerker. Zal ik toch maar even bellen en door de parlofoon zeggen dat er

snoepgoed inzit? Niet nodig. Een medewerker heeft me al opgemerkt. Ze stapt mijn richting uit, een glimlach, stralend als de lentezon, met één hand de telefoon aan het oor houdend, met de andere hand gebarend dat ze mij heeft gezien. Achter haar passeert een andere medewerker. Zwaaien, lachen, duim omhoog.

Het onpersoonlijk en verlaten gevoel ebt weg! Dit huis straalt warmte uit! En hoe gaat het met jullie, zorgverleners? Alles gaat goed: weinig zieke bewoners, collega's ondersteunen elkaar, er zijn voldoende helpende handen en sterke schouders. En de duim gaat weer omhoog. De glimlach wordt nog breder.

You'll never walk alone...

Snel het sas uit want er staan andere bezoekers te wachten. Zij worden verwelkomd met een even stralende glimlach, een luisterend oor en grote bereidwilligheid om familie met bewoner verbonden te houden.

You'll never walk alone...

Thuis, achter de laptop lees ik de nieuwsbrieven. Ze volgen elkaar snel op. Ik lees over paasbloemen en ijstaarten, over wafels en fruitsla, over een workshop in verband met mondkmaskers en gedreven nachtverpleegkundigen, over een bekwaam outbreakteam, over helpende handen die beschermend materiaal maken...

En ik weet: opa en zijn medebewoners zitten niet in afzondering of in quarantaine of in lockdown maar in een veilige, warme cocon.

You'll never walk alone..."

Bedankt aan Rita Nijs voor deze hartverwarmende woorden.

Nog eentje:

Thans weten we het goed en wel,

Er staat een Coronavirus op het spel !

Rustig en braaf blijven we allen in ons kot,

Met de deuren van de woonzorgcentra goed op slot...

En we denken uiteraard ook veel aan het personeel,

Echt waar, ze doen zoveel !

Rusten kunnen ze niet vaak meer,

Elke bewoner met veel liefde verzorgen des te meer !

Nog heel veel dank om zoveel inzet; een dikke merci !

Bedankt aan de familie van Roger Cornet voor het leuke dichtwerk.

Zoveel leuke attenties, geweldig om te zien!

Fedactio vzw. is een koepelorganisatie met lidverenigingen over heel België. Zij deden een oproep naar kinderen en jongeren om brieven te schrijven en tekeningen te maken voor bewoners van verschillende woonzorgcentra. Onderstaande collage kregen we toegestuurd om jullie een hart onder de riem te steken. Bedankt!

Ook van lagere school De Letterboom in Ottenburg kregen we een hele fijne attentie. Zij gaven ons namelijk paaseitjes voor alle bewoners en medewerkers. Smakelijk!

